

Hồi 40

Thần Công Cái Thế Tận Diệt Tà Ma

Trong ngôi tử quán ở một thị trấn nhỏ cách Thành Nam chừng mười dặm có một đôi thanh niên nam nữ y phục kỳ dị đang ngồi nhấm nháp mấy cái bánh nướng vừa nghe người ta bàn chuyện thời sự.

Thanh niên mặc chiếc áo thụng rộng thùng thình, đầu đội cái nón nan tre lụp xụp không nhìn thấy mặt. Còn thiếu nữ thì ăn mặc diêm dúa, mặt mày tô son trát phấn như một mụ tú bà. Đặc biệt là y đeo một đôi hoa tai dài lòng thòng trông vừa xấu xí vừa dị hợm khôn cùng. Đó chính là đôi hoa tay mà Hoàng Nhạn Ca đã lấy của Mộc Sát bà bà tặng cho Chu Tiểu Mạn, cháu gái của Dược Thánh Chu Bồ Công.

Nàng ghé sát tai Ngạo Thiên, thì thầm:

- Đại ca thấy sáng kiến hóa trang của tiểu muội có linh diệu không? Quả nhiên bọn khách giang hồ không ai nhận ra đây là Âu Dương đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy võ lâm.
- Dĩ nhiên là bọn phàm phu tục tử làm sao có thể lãnh hội được cao chiêu của Chu cô nương.

Họ quả nhiên là Âu Dương Ngạo Thiên và Chu Tiểu Mạn. Từ khi hai người vượt vách đá trở về nhân gian, đi đến đâu cũng trông thấy cảnh võ lâm tiêu điều, nhuộm màu ảm đạm.

Hầu như tất cả những tiêu cực, bang phái trên đường đi họ nhìn thấy đều đã treo cờ Thuận Thiên giáo. Mọi người đều nói một câu cửa miệng: "Từ khi Âu Dương Ngạo Thiên rơi xuống vực thẳm, võ lâm Trung Nguyên không còn tia hy vọng nhỏ".

Ngoài cửa quán xuất hiện một hán tử, hần đi thẳng đến bên bàn có hai lão nhân ngồi sẵn. Vừa đặt mình ngồi xuống ghế, hần đã nói:

- Nhị vị thúc thúc đã nghe tin gì chưa?

Một lão hững hờ hỏi:

- Có tin tức gì thế?

- Lục gia trang ở Tây quận vừa treo cờ đầu hàng Thuận Thiên giáo, cam lòng quy thuận theo tà giáo rồi.

- Người bé cái miệng lại một tý đi. Người không biết là hai tiếng tà giáo đã bị nghiêm cấm nói rồi hay không?

- Đệt nhi cóc sợ. Đời người chỉ có một cái mạng, cùng lắm là chết thôi. Mà tà chết vinh còn hơn sống nhục như thế này.

Lão già còn lại thở một tiếng thở dài cảm thán:

- Chết thì có gì phải sợ nhưng phải chết như Âu Dương Ngạo Thiên thì mới để lại tiếng thơm cho đời.

- Nói hay lắm.

Đó là lời của Chu Tiểu Mạn buột miệng thốt ra. Ba người hai già một trẻ ở bàn bên đưa mắt nhìn hai người có vẻ đề phòng. Tiểu Mạn đã lỡ phát ngôn đành phải đứng lên hành lễ:

- Tiểu nữ xin có lời kính phục hào khí của ba vị.

- Cô nương đây là...

- Tiểu nữ họ Chu.

Ngạo Thiên thấy sự việc đã diễn biến như thế này cũng đành liếc đứng lên nói:

- Các vị, liệu võ lâm Trung Nguyên có thể có bao nhiêu người có hùng tâm tráng chí như tam vị đây?

- Hùng tâm thì nhiều, nhưng lực bất tòng tâm.

- Nếu có người đứng ra hiệu triệu võ lâm thì sao?

- E rằng không có chuyện đó. Võ lâm hiện tại chỉ còn một Tạ gia ở Thành Nam, mà Tạ gia cũng sắp đến ngày tận tuyệt rồi.

Ngạo Thiên nghe nói vậy thì giật mình hỏi:

- Tạ gia phải chăng là cũng sắp gặp cường địch?

- Nghe đâu là Thuận Thiên giáo đã phát kỳ lệnh cho Tạ gia.

- Xin đa tạ đã báo tin.

Dứt lời, Ngạo Thiên kéo tay Tiểu Mạn gấp rút bước đi. Đến cửa, bỗng chàng quay lại nói:

- Mong rằng đến lúc có người đứng ra hiệu triệu võ lâm, các hạ cũng làm đúng y như lời nói ngày hôm nay, quyết chiến không một chút sòn lòng.

- Các hạ là ai?
 - Người sống lại từ dưới đáy vực sâu.
- Vừa dứt lời, bóng người chàng cũng không còn thấy nữa.

oOo

- Phải chăng là đại ca muốn đến Tạ gia? - Tiểu Mạn hỏi Ngạo Thiên.

Từ lúc ra khỏi quán, Ngạo Thiên vẫn nắm tay Tiểu Mạn, giở khinh công phóng đi như gió. Chàng đáp:

- Mong rằng là chúng ta không đến quá trễ.

Nhưng tâm tình nhi nữ của Tiểu Mạn lại suy nghĩ đến một chuyện khác:

- Đại ca có lẽ cũng nóng lòng muốn gặp lại người ta.

Ngạo Thiên đã biết ý nàng muốn ám chỉ ai nhưng vẫn giả ngốc:

- Mạn nhi muốn nói người nào?
- Tất nhiên là không phải nói đến Khuông Ninh Bảo rồi.

Ngạo Thiên không nhịn được, bật lên tiếng cười lớn. Chàng nói:

- Ngu huynh lại ngửi thấy mùi giấm chua.

Tiểu Mạn làu bàu:

- Hừ! Đại ca tưởng là mình ngon lắm đấy chắc.
- Thế không sao lại có người liều mạng nhảy xuống vực sâu cùng chết với huynh?
- Được lắm! Đại ca cứ cười người ta đi, sẽ không có lần sau đâu.

Ngạo Thiên bỗng đột ngột thu lại thân pháp dừng lại. Chàng nhìn Tiểu Mạn bằng ánh mắt đắm đuối như muốn nói những điều tha thiết nhất trong lòng. Chàng nói:

- Mạn nhi! Nếu ngộ nhỡ đại ca lại bị người ta đánh rơi xuống vực thì huynh vẫn muốn có Mạn nhi đi theo bầu bạn với huynh. Đó là lời nói thật lòng của huynh, có phải huynh ích kỷ lắm hay không?

Tiểu Mạn là một cô gái tính tình bộc trực, nghĩ gì nói nấy, thích sao làm vậy. Trong giờ phút này, nàng không làm sao cưỡng được ý muốn nép vào lòng Ngạo Thiên, để được êm đềm trong vòng tay yêu thương của chàng.

Hai người ôm chặt lấy nhau. Trong giây phút đó, họ có cảm giác hai người đã gắn chặt với nhau, tâm hồn hòa quyện nhau trong sự kỳ diệu của tình yêu.

- Ngạo Thiên ca ca - Nàng thì thầm nói - Nếu chàng không cho muội theo cùng, đó mới là ích kỷ, độc ác.

Lúc đó, Ngạo Thiên ước gì mình có thể gạt hết mọi lo âu trên đời để được cùng nàng kéo dài mãi mãi thời khắc kỳ diệu này. Thế nhưng... Âu Dương Ngạo Thiên sinh ra là để lo lắng, để nhận lãnh trọng trách và những điều đó đã tạo nên một Âu Dương Ngạo Thiên khí phách ngất trời.

Hai người đi đến Thành Nam thì trời đã tối. Họ liền hỏi thăm đường đến Tạ gia. Từ lúc Ngạo Thiên xuống núi, mượn lời nói dối là đến Thành Nam tìm cha, trải qua nhiều phen thập tử nhất sinh, sống chết cách nhau chỉ trong gang tấc, gặp cơ duyên trong định mệnh, nhưng cuối cùng, chàng cũng sắp hoàn thành hành trình xuôi nam. Bây giờ nghĩ lại, lòng chàng không khỏi bồi hồi.

Xung quanh Tạ gia một dặm, nhà nhà đóng cửa, phố xá không một bóng người. Trước cửa Tạ gia, mặc dù đèn đuốc sáng choang nhưng tịnh không có một bóng gia đình nào.

Ngạo Thiên kéo tay Tiểu Mạn nói:

- Mạn nhi, đi tìm phòng trọ đi, chuyện ở đây để một mình ngu huynh lo là được rồi.

Tiểu Mạn lại nổi máu ghen tuông:

- Đại ca muốn một mình gặp lại Tạ cô nương, có phải không?

Ngạo Thiên nghiêm sắc mặt:

- Đó là vì ngu huynh lo cho muội. Mạn nhi! Huynh không phải là hạng người thích trăng hoa như thế.

Tiểu Mạn cũng nghiêm nghị nói:

- Từ lúc Mạn nhi theo đại ca nhảy xuống vực sâu là trong lòng đã quyết không rời xa đại ca một bước. Cho dù chết, Mạn nhi cũng quyết chết theo đại ca.

Lúc này, không còn lời nào diễn tả được tâm tình của Ngạo Thiên dành cho Tiểu Mạn nữa. Một người không cha không mẹ, vừa sinh ra đã cận kề với cái chết, rồi tiếp đó là cuộc

sống giang hồ trôi nổi, kẻ thù nhiều hơn bạn như Ngạo Thiên, ngày hôm nay nhận được mối tình cao như núi, sâu như biển, mệnh mệnh như đại dương của Tiểu Mạn khiến niềm hạnh phúc trong lòng chàng không gì có thể so sánh nổi.

Chàng nắm tay Tiểu Mạn siết nhẹ như biểu lộ tình cảm rồi nói:

- Mạn nhi! Từ nay chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.

Rồi đó, chàng đưa nàng vượt tường vào trong trang viện. Tạ gia là đệ nhất gia trang, nhân khẩu có hơn trăm người, thế mà đêm nay, khắp toàn trang viện không một bóng người. Ngạo Thiên chợt thở dài:

- Xem chừng Tạ gia đã di tản môn hạ đi rồi.

Tiểu Mạn nói:

- Chúng ta vào đại sảnh thử tìm xem sao.

Hai người đi qua khoảng sân rộng trước tiền trang. Chợt Ngạo Thiên dừng lại:

- Huynh nghe có tiếng người.

- Muội chẳng nghe gì cả.

Dĩ nhiên là thính lực của Tiểu Mạn không bằng Ngạo Thiên. Chàng mỉm cười, nắm tay nàng, nhảy lên ngọn cây, nương theo bóng tối chuyền đi nhanh như vượn.

Quả nhiên, trong tòa đại sảnh có người. Ngoài Tạ Ứng Long, Tạ Tam Cô, Tuyết Từ, Khương Ninh Bảo ra, còn có một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, ngồi trên đại kỷ. Lão nhân thần sắc đoan chính, mày thanh mắt sáng, ra dáng là một chính nhân quân tử.

Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng choang nhưng tuyết nhiên cũng không có một bóng gia đình nào. Xem chừng quả đúng là Tạ gia đã di tản môn hạ đi thật rồi.

Lão nhân có lẽ là Tạ đại hiệp lên tiếng:

- Sao nhị đệ không đưa Từ nhi và Bảo nhi đi tìm nơi lánh nạn như ta đã căn dặn?

Tạ Ứng Long buồn bã đáp:

- Đại ca ơi, tiểu đệ không sai khiến được chúng.

Tuyết Từ mặt mày nhợt nhạt, thần sắc ủ ê, thở dài nói:

- Từ nhi quyết cùng sống chết với Tạ gia. Mọi người nếu còn ép nữa, Từ nhi sẽ tự vẫn mà chết.

- Thôi thì... Tam muội đưa Bảo nhi đi đi. Nó còn phải sống để lo rửa thù phục hận cho Khương gia.

Tạ Tam Cô nhìn đệ tử, hỏi nhỏ:

- Ý Bảo nhi thế nào?

Họ Khương đưa ánh mắt si tình nhìn Tuyết Từ, gã có lẽ đã coi sinh mạng mình không bằng vị sư tử dung nhan sắc nước hương trời này rồi. Quả nhiên gã đáp:

- Đệ tử từ ngày theo sư phụ thì đã coi mình như là người của Tạ gia rồi. Đệ tử quyết cùng sống, cùng chết với Tạ gia.

Tạ Ứng Long đưa mắt nhìn hấn nói:

- Nhị sư bá rất hiểu lòng dạ của con. Thôi thì... Lần này nếu tai qua nạn khỏi, ta sẽ gả Từ nhi cho con, hy vọng có thể tìm một chút hương hỏa cho họ Tạ.

Ánh mắt Tuyết Từ tối lại, nàng định nói gì nhưng lại thôi, Tạ Ứng Long hỏi:

- Ý của Từ nhi thế nào?

Nàng hờ hững đáp:

- Từ nhi tùy ý gia gia quyết định.

- Thế thì được. Coi như nhị thúc đã hứa với người, Bảo nhi nhé.

Đôi mắt họ Khương sáng rõ lên như thể hấn vừa được tái sinh, quả nhiên là trái tim si tình của hấn chỉ mong ước có bấy nhiêu. Hấn cũng không màng nghĩ đến đại họa sắp giáng xuống Tạ gia, sự sống chỉ còn tính từng khắc.

Ở trên ngọn cây, Tiểu Mạn khẽ nắm lấy tay Ngạo Thiên, nhưng chàng vẫn điềm nhiên mỉm cười. Kỳ thực, trong lòng Ngạo Thiên chỉ có một mình chàng hiểu được. Mỗi chân tình của Tuyết Từ đối với chàng mãi mãi sẽ là một kỷ niệm đẹp và dĩ nhiên chàng không thể không có một chút đau lòng.

Thời khắc dần trôi qua, mọi người kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng việc gì đến phải đến. Tiếng cười lạnh lẽo cùng với hai bóng người đáp xuống sân sảnh đường. Nhìn lại chúng chính là Địa Ngục Quỷ Môn Thần, Thượng Khanh của Thuận Thiên giáo.

Một tên vừa định thân liền buông tiếng cười rên rĩ như tiếng ma kêu quỷ gào, nói:

- Tạ gia sao lại vắng vẻ thế này?

Tạ Tam Cô quát lên:

- Hai con quỷ đội lốt người kia, bọn ta năm người đây không đủ để bồi tiếp các người sao?

- Tốt lắm. Vậy ý của các người là thế nào? Mau nói cho bốn Thượng Khanh nghe thử xem.

- Tà gia sẽ liều chết với các người.

Hai lão già ngửa cổ phát ra những tràng cười âm độc. Dứt tràng cười, chúng trợn đôi mắt trắng dã nhìn đám người họ Tà:

- Bốn giáo chủ đã đoán trước là các người là bọn cứng đầu cứng cổ, tất nhiên là không phục nên đặc biệt cử bốn Thượng Khanh đến đây lấy mạng các người.

Tà đại hiệp này giờ mới lên tiếng:

- Không cần nhiều lời nữa. Lão phu sẽ lãnh giáo các người trước.

Tà Ứng Long bước ra:

- Đại ca! Xin nhường cho tiểu đệ trận này.

Nói rồi, lão rút kiếm ra tức thì. Thanh kiếm trong tay lão tỏa lên ánh thép màu xanh biếc, xem chừng cũng là một thanh kiếm tốt.

Bên này, một trong hai tên Thượng Khanh cũng bước ra. Hắn cất giọng phách lối:

- Lão phu hứa là trong vòng một chiêu sẽ đánh ngã người.

Hai người tiến ra sân sảnh đường thủ thế, gườm nhau. Họ Tà sử dụng bảo kiếm, còn tên Thượng Khanh chỉ có đôi nhục chưởng. Họ Tà thét lên một tiếng đánh ra chiêu Phượng Hoàng Nội Vũ với toàn bộ công lực bình sinh.

Thanh kiếm chớp lên, ập xuống đầu đối phương như phượng hoàng vỗ cánh. Chỉ nghe đối phương cười nhạt, song chưởng vung lên, các lóng xương trên tay khua vào nhau lớp lớp nghe thật rùng rợn.

Địa Ngục Quỷ Môn Thần quả nhiên có lối đánh cực kỳ bá đạo. Chưởng kinh của lão vừa phát ra, tiếng xương cũng phát ra tiếng quỷ đói kêu gào nghe thật thê lương.

Màn kiếm quang vụt tắt, Tà Ứng Long bị bức lùi ra sau ba bước, thanh kiếm đã nằm gọn trong tay đối phương. Thủ đoạn dùng tay không đoạt kiếm chỉ trong một chiêu khiến cho đối phương phải cúi đầu thán phục.

Tà Ứng Long mặt mày nhợt nhạt buông tiếng cười uất hận:

- Lão phu thua rồi. Họ Tạ từ này chỉ còn là hư danh.
- Người thua trong tay lão phu cũng không có gì gọi là xấu hổ. Nhận kiếm này!

Cùng lúc thanh kiếm trong tay lão nhắm hướng họ Tạ bay thẳng với tốc độ sao băng. Tạ Ứng Long nghiêng người né tránh thanh kiếm trong gang tấc. Thanh kiếm xẹt qua xé rách một vạt áo, cắm luôn vào cây cột khắc hình bạch long uốn lượn. Chuôi kiếm rung lên thành những tiếng ngân nga không dứt. Cả nhà họ Tạ mặt mày người nào cũng nhợt nhạt như người chết.

Hai lão Thượng Khanh đồng loạt ngửa cổ cười cuồng ngạo:

- Ha... Ha... Ha... Ha... Các người đến giờ tận số rồi.

Tạ đại hiệp từ trên đại kỳ bước xuống, tay cầm kiếm vung lên:

- Lão phu cũng tiếp các người một chiêu đây.

Nên biết Tạ gia huynh muội võ công sần sần như nhau. Tạ Tam Cô đã không thể đánh lại Tứ Đại Linh Vương thì tất nhiên là hai người anh của bà ta cũng không thể thắng được bọn Câu Hồn Dạ Quỷ, Địa Ngục Quỷ Môn Thần này.

Chỉ nghe Tạ đại hiệp hét lên một tiếng, kiếm rơi, người trúng chưởng bay ra xa một trượng té nhào xuống đất. Tạ Tam Cô đau lòng thét lên:

- Lão nương liều mạng với các người.

Bà ta cử cây trượng đầu rồng chực chờ xông lên, bỗng bà ta nghe có tiếng cười khẽ kèm theo một giọng nsoi:

- Tạ tiền bối! Xin nhường lại trận này cho văn bối.

Hai bóng người thấp thoáng, thân ảnh nhẹ nhàng như lá rụng, từ từ hạ xuống đại sảnh. Đôi thanh niên nam nữ ăn mặc lạ mắt và quái gở khiến trong một lúc không ai nhận ra. Chỉ có Tuyết Từ, bằng vào cảm quan nhạy bén của người phụ nữ đang yêu, nàng thẳng thốt kêu lên:

- Ngạo Thiên ca ca!

- Phải, chính là tại hạ đây.

Chàng lật chiếc nón nan tre ra sau gáy, hiển hiện một gương mặt khôi ngô, tuấn tú của Âu Dương Ngạo Thiên. Tuyết Từ mừng rỡ kêu rú lên, chân chực chờ muốn lao vào ôm lấy chàng, nhưng ánh mắt cảnh giác của Tiểu Mạn khiến nàng phải chùn chân.

Tuyết Từ cúi đầu nói khẽ:

- Hóa ra là hai người vẫn còn sống.

Tạ Tam Cô kêu lên:

- Tiểu tử! Là người thật sao?

Ngạo Thiên khe khẽ cười:

- Tiền bối tưởng văn bối là ma sao? - Rồi chàng nói luôn - Xin các vị tiền bối nhường trận này cho văn bối, để văn bối đối phó với hai con quỷ xương khô này.

Ngạo Thiên gần đây miệng lưỡi cũng có phần châm chích giống như Tiểu Mạn. Khỏi phải nói cũng biết bọn Quỷ môn Thần hai tên vừa kinh hãi như thế nào. Chúng là thủ hạ của tên bại tướng dưới tay Ngạo Thiên. Ngày nay lại nhìn thấy chàng từ địa ngục sống dậy, bất thành linh xuất hiện khiến cho chúng hoảng sợ run lẩy bẩy:

- Người... Người là... - Cả hai cùng lắp bắp - Tiểu tử, người... Người... Làm sao mà vẫn còn sống?

- Điều đó, các người hãy đợi xuống mà hỏi Diêm Vương lão gia.

Bọn chúng tuy đã thập phần kinh hãi nhưng vẫn cố nói cứng:

- Bọn ta khuyên người không nên xen vào chuyện của bốn giáo thì hơn.

Ngạo Thiên cười lạnh:

- Nếu bốn thiếu gia vẫn thích đa sự như vậy thì sao?

- Thì người sẽ chết không toàn thân chứ sao.

- Bốn thiếu gia trước tiên lấy mạng hai người đã.

Dứt lời, thanh Lân Diện Tu La kiếm đã rút ra khỏi vỏ. Lập tức, không khí trong đại sảnh như đông đặc lại vì hàn khí từ thanh kiếm. Hai tên quỷ vương bất giác không tự chủ được, lùi lại một bước.

Chúng đã từng tận mắt được chứng kiến thanh Lân Diện Tu La kiếm một chiều đả bại Tứ Đại Hộ Pháp của Thuận Thiên giáo, cầm cự với Xà Vương Dịch Thiên Thu. Ngày hôm nay, Ngạo Thiên từ cõi chết trở về càng làm cho chúng khiếp đảm.

Ngạo Thiên đối với Thuận Thiên giáo ngày hôm nay đã không còn ý nhân nhượng nữa. Chàng lạnh lùng nói:

- Hai người hãy chuẩn bị nạp mạng đi thôi.

Bọn chúng bị dồn vào tử lộ, hóa ra liều mạng. Hai tên sát cánh với nhau cùng đồng loạt phát chưởng đánh ra. Chưởng này trong lúc cùng đường đã được phát ra với thập thành công lực. Hai tên đã dụng hết sở học bình sinh của mình. Chưởng phong mù mịt xen lẫn với tiếng ma kêu quỷ gào phút chốc biến tòa đại sảnh của Tạ gia tựa như cảnh tượng dưới mười tám tầng địa ngục.

Những người đứng ngoài không ai là không khiếp hãi. Chỉ có Ngạo Thiên tâm thần không một chút rung động. Chàng bình tĩnh vận nội công vào bảo kiếm, đợi cho chưởng của đối phương đến gần mới hét lên:

- Chết!

Chiều Hàng Ma Diệt Yêu đánh ra với tám thành công lực vach lên những tia chớp xuyên qua màn chưởng phong lấy mạng đối phương. Hai tiếng thét hãi hùng vang lên, bóng chưởng vụt tắt. Lãnh Diện Tu La kiếm cùng lúc cũng chui vào bao, tất cả diễn ra trong chớp mắt, nhanh nhẹn thần tốc và cực kỳ chính xác.

Ngạo Thiên kết liễu cuộc đời của hai đại ma đầu trong sự ngỡ ngàng của tất cả những người có mặt. Họ vẫn biết chàng có cái thể thần công, nhưng không ngờ ngày hôm nay chàng có thể kết thúc trận chiến chóng vánh đến thế, tinh minh đến thế. Đó chính là sự tiến bộ không thể tưởng tượng được trong võ công của Ngạo Thiên.

Tạ Ứng Long vòng tay cung kính xá Ngạo Thiên một cái:

- Âu Dương thiếu hiệp! Ngày hôm nay Tạ gia chịu đại ân của thiếu hiệp.
- Xin Tạ tiền bối đừng nói thế! Đối với uy danh của Tạ gia, văn bối vẫn hết sức kính phục.
- Mời thiếu hiệp và Chu cô nương sang phòng bên uống chung rượu để Tạ gia chúng tôi được bày tỏ lòng biết ơn.
- Đa tạ Tạ tiền bối, văn bối muôn vàn cảm kích. Hiện giờ văn bối còn nhiều chuyện phải làm, chỉ xin được lãnh giáo tiền bối hai chuyện. Thứ nhất, văn bối muốn hỏi thăm tin tức của Xú lão huynh và Hoàng nhị sư huynh.
- Từ sau đại hội võ lâm trên Ngọc Giác đài, Xú Hòa Thượng đi đâu bọn ta cũng không rõ. Còn Hoàng đại hiệp thì đã đưa người đàn bà điên về lều tranh của lão tiếp tục trị bệnh.
- Việc thứ hai mà văn bối muốn hỏi là, nếu lần này văn bối đứng ra hiệu triệu anh hùng võ lâm chống lại Thuận Thiên giáo thì các vị có ủng hộ chăng?

Tạ đại hiệp khẳng khái nói:

- Lão phu đặt hết lòng tin vào thiếu hiệp, quyết một lòng tận lực tương trợ.
- Văn bối dự định sau khi tìm gặp nhị sư huynh sẽ chọn ngày kêu gọi võ lâm toàn lực tấn công Thuận Thiên giáo.
- Đó là cái phước lớn của võ lâm Trung Nguyên. Bắt đầu từ bây giờ, Tạ gia chúng tôi sẽ chia nhau đi kêu gọi quần hùng. Chỉ cần đến ngày đó, Âu Dương thiếu hiệp kêu một tiếng thì chúng tôi sẽ lập tức có mặt.

Thế là đại sự đã được định xong. Có lời hứa của Tạ gia, Ngạo Thiên cũng yên tâm phần nào. Chàng bỗng hướng vào Tuyết Từ nói:

- Lần trước, Tạ cô nương có nói về chuyện hài cốt của Bạch sư huynh, tại hạ xin được đến thắp cho người ba nén hương.
- Di hài lệnh huynh đang ở trong từ đường của Tạ gia, mời Ngạo Thiên đại ca theo muội.
- Mạn muội! Chúng ta đi thắp hương cho Bạch sư huynh nhé.

Ngạo Thiên thật lòng muốn Tiểu Mạn cùng đi, nhưng không ngờ nàng tử tế đến khó tin. Nàng nói nhỏ vào tai Ngạo Thiên:

- Đại ca đi đi, có chuyện gì muốn nói với người ta thì hãy nói hết một lần.
- Thế thì huynh đi đây.

Ngạo Thiên không nhận ra rằng mình cũng muốn một lần cuối cùng được đối diện cùng với Tuyết Từ. Đối diện trong hoàn cảnh chỉ có hai người với nhau. Riêng Khương Ninh Bảo từ lâu vẫn ngấm ngầm ghen tuông với Ngạo Thiên nên gã vội vàng định đi theo, nhưng Tuyết Từ đã lạnh lùng nói:

- Sư đệ nên ở đây thì hơn.
- Tiểu đệ...

Khương Ninh Bảo mặc dù đã được một lời hứa hôn từ miệng Tạ Ứng Long, nhưng theo lẽ thì hiện tại hắn vẫn phải gọi Tuyết Từ bằng sư tỷ. Hắn ăm ức, ngậm ngùi nhìn theo bóng hai người.

oOo

Nhìn thấy hài cốt và bài vị của Bạch Bình, Ngạo Thiên không kiềm được lòng bất giác để rơi hai giọt lệ. Chàng đốt cho lão ba nén hương rồi quỳ xuống, lẩm rầm khấn vái:

- Đại sư huynh ơi, người có linh thiêng nơi chín suối, xin về đây chứng giám và hỗ trợ cho tiểu đệ trong cuộc chiến diệt yêu trừ ma vệ đạo. Ngày hôm nay, đệ đã luyện thành võ công của ân sư, quyết lòng nối nghiệp sư huynh và sư phụ, tạo dựng đại nghiệp trấn áp tà ma, bảo vệ sự thanh bình cho võ lâm.

Trong lúc Ngạo Thiên làm lễ thì Tuyết Từ vẫn đứng ở xa xa ngoài cửa nhìn chàng. Cuối cùng, Ngạo Thiên cũng bước ra, chàng chấp tay trình trọng hướng về nàng:

- Tại hạ vô cùng biết ơn sự chu toàn của Tạ cô nương.

Tuyết Từ giương đôi mắt hồ thu, lặng lẽ nhìn chàng:

- Đại ca khóc đấy ư?

Ngạo Thiên ngượng ngùng đáp:

- Sư huynh đối với tại hạ tình sâu như biển khiến tại hạ một khi nghĩ đến không kiềm được nước mắt.

Hai người lặng lẽ sóng vai nhau đi trong hậu viên. Tuyết Từ là một cô gái xinh đẹp như hoa, nhưng ngày hôm nay không khác gì một bông hoa héo úa. Nàng không chỉ tiêu tụy dung nhan mà tâm tình cũng đón đau, nguội lạnh muôn phần.

Sự im lặng kéo dài làm cả hai người cùng bối rối, những chuyện muốn nói trong một lúc khó mà mở miệng được. Cuối cùng thì Ngạo Thiên cũng đánh bạo lên tiếng:

- Tạ cô nương! Tại hạ xin có lời chúc mừng cho cô nương và Khương công tử.

Tuyết Từ đưa đôi mắt buồn bã nhìn chàng:

- Đại ca đã nghe cả rồi sao?

Ngạo Thiên không đáp, Tuyết Từ nở nụ cười buồn:

- Vui mừng hay không, sung sướng hay không thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Ngạo Thiên cũng hiểu, nhưng có điều chàng không thể mở miệng nói ra được.

- Tuyết Từ cũng xin chúc mừng đại ca.

- Tại hạ có gì vui mừng đâu.

- Đại ca có hồng nhan tri kỷ Chu Tiểu Mạn không phải là việc vui mừng đó sao?

- Cái đó...

Nàng nhẹ nhàng cất lời chàng:

- Hành động của Chu cô nương trên Ngọc Giác đài, Tuyết Từ hồ then không thể sánh được.

Nói đến đó, nước mắt nàng lại trào ra. Ngạo Thiên cố tìm lời an ủi nàng:

- Mỗi người có một hoàn cảnh khác nhau. Không phải ai cũng làm được điều mà người khác làm. Tại hạ đã nhiều lần lãnh nhận ân tình của cô nương, nguyện suốt đời không khi nào quên.

- Một lời nói đó của đại ca đã an ủi Tuyết Từ rất nhiều.

- Tạ cô nương...

- Đại ca có thể một lần gọi tiểu muội là Từ muội không?

- Tại hạ vẫn mong được như thế - Rồi chàng nở một nụ cười - Từ muội, Âu Dương đại ca sẽ mãi nhớ đến Từ muội.

- Cảm ơn đại ca!

Đi hết hậu viện, nàng bỗng dừng lại:

- Đại ca đi đi, Tuyết Từ không tiễn nữa.

Trong giờ phút đó, mỗi người mang một nỗi đau không sao mở miệng nói thành lời. Tuyết Từ chơi voi như con thuyền giữa biển khơi, một nửa muốn chìm đi để có thể kết thúc sự vui dập của bão tố, một nửa muốn cố gắng chống chọi vì còn luyến tiếc nhân gian.

Ngạo Thiên thì không sao quên được những lần gặp gỡ đầu tiên. Ngày đó, một lời mời ghé thăm Thành Nam ghé qua Tạ gia, ngày hôm nay một lần tới Tạ gia để ra đi vĩnh viễn.

Chàng cắn răng nói lời từ biệt:

- Từ muội, ngu huynh phải đi đây.

Tuyết Từ không nói thêm một lời nào nữa, nước mắt đã chảy rơi trên má nàng.

- o O o -